

Ella decidí separar-se d'ell. Així com així. Definitivament. Ell era jove. Ella, no tant. Li explicà que volia separar-se d'ell perquè se l'estimava de veritat, molt més del que ell podia arribar a entendre. Dit i fet. Li assegurà, amb tota la sinceritat de la seua ànima, que la seua decisió era conseqüència d'una presa de consciència dels impulsos, dels sentiments i de les raons del seu amor i que per això mateix se l'estimava encara més, i no menys. Ell no va poder entendre aleshores com era possible que uns sentiments tan intensos, aparentment conseqüents, tan propicis a la unió de les persones, provocaren el seu contrari: la separació. Per a ell fou del tot incomprendible aquest allunyament tan premeditat, aquesta dissolució preconcebuda, aquest trencament tan ben raonat. No va poder entendre de cap manera que el distanciament voluntari poguera ser també un acte d'amor. Ella tampoc no ho entenia massa, però ho havia llegit en un llibre.

Estació del Nord, València, un dia de primavera de 199...